

Γ.Σ.

Στο άρθρο του Νίκου Παπαδάτου “Η Σοβιετική διπλωματία (1933-1939) η ανάσχεση του Lebensraum” στο τεύχος 131 του περιοδικού Ουτοπία, υπάρχει ένα απόσπασμα από συνομιλία του Βρετανού λόρδου Χάλιφαξ με τον Χίτλερ τον Νοέμβριο του 1937. Ο Χάλιφαξ βρισκόταν στη Γερμανία ως εκπρόσωπος της βρετανικής κυβέρνησης μετά από πρόσκληση του Γκαίρινγκ, και προσπαθούσε να εγκαταστήσει διαύλους επικοινωνίας και κατανόησης μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας. 3 μήνες μετά τοποθετήθηκε υπουργός εξωτερικών της Μ. Βρετανίας.

Διαβάζουμε:

“Και άλλα μέλη της βρετανικής κυβέρνησης αναγνωρίζουν ότι ο Φύρερ πέτυχε πολλά περισσότερα από όσα η ίδια η Γερμανία: Ως αποτέλεσμα της καταστροφής του κομμουνισμού στη χώρα του, μπλόκαρε την πορεία του τελευταίου προς την Δυτική Ευρώπη, και ως εκ τούτου η Γερμανία μπορεί δικαίως να θεωρηθεί ως οχυρό της Δύσης ενάντια στο

μπολσεβικισμό. Ο πρωθυπουργός της Αγγλίας είναι της άποψης ότι υπάρχει πλέρια δυνατότητα επίλυσης του θέματος (αμοιβαίας κατανόησης, Ν.Π) μέσω ανοικτής ανταλλαγής απόψεων"

Στη συνέχεια της συνομιλίας ο Χαλιφαξ αναφέρει ότι αν η Αγγλία και η Γερμανία πετύχουν μια συμφωνία, θα μπορούσαν να απευθυνθούν στην Γαλλία και τη Ιταλία και τελικά *"...οι τέσσερις μεγάλες δυτικοευρωπαϊκές δυνάμεις οφείλουν από κοινού να δομήσουν τη βάση επί της οποίας μπορεί να εγκαθιδρυθεί διαρκής ειρήνη στην Ευρώπη"*

Το εύλογο συμπέρασμα του Παπαδάτου είναι ότι *"η συντριβή του κομμουνισμού στην Γερμανία από τον Χίτλερ θα έπρεπε να μετατραπεί σε ξεκάθαρη διεθνή και δεσμευτική συμμαχία μεταξύ Γερμανίας, Ιταλίας, Αγγλίας και Γαλλίας"* σύμφωνα και με την άποψη πολλών μελών της βρετανικής κυβέρνησης.

Αυτή την ημέρα της Ευρώπης γιορτάζουν τα τελευταία χρόνια στην Ευρωπαϊκή Ένωση: την Ευρώπη των Μαυραγοριτών.

Η ιστορία κινήθηκε με διαφορετικό τρόπο και χρειάστηκε οι λαοί να περάσουν δια πυρός και σιδήρου, να κυλιστούν στο αίμα, να υποφέρουν την πανούκλα του φασισμού, αλλά και να ριχτούν σε μια πάλη ζωής και θανάτου που στο τέλος θα έφερνε την συντριβή του ναζισμού. Οι νικητές στη Δύση δεν μπορούσαν παρά να συμβιώνουν με την αντιφασιστική ιδεολογία των λαών, την κουλτούρα της θυσίας και του αγώνα, που στην πρώτη γραμμή τους είχαν τους κομμουνιστές, τους εργάτες και τα νιάτα.

Στις 9 Μαΐου είναι δύο γιορτές, η γιορτή της αντιφασιστικής θυσίας και νίκης των λαών και η γιορτή της γραφειοκρατικής συμμορίας που στην πραγματικότητα θα ήθελε να γιορτάζει την επίθεση στη Σοβιετική Ένωση από την ενωμένη Δύση με μπροστάρη το σωτήρα Χίτλερ.

Διαλέγουμε γιορτή

Υγ. Με πάθος ο κόσμος του αγώνα φωνάζει τα τελευταία χρόνια το σύνθημα " Λευτεριά στο λαό, θάνατος στο φασισμό" . Πρώτος το φώναξε ο Stjepan Filipovic, ο γιουγκοσλάβος παρτιζάνος με την θηλιά στο λαιμό και υψωμένες τις γροθιές του το 1942. Ο αγώνας αυτού του ανθρώπου σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα και το αυτό με τα εγκλήματα αυτόν που τον έχουν ανεβάσει στο ικρίωμα! **Δε θα σας περάσει!**